

МОРСКАТА КОЛОНИЯ НА ДИНКО ДИНКОВ

Книгата „Морска колония“ на Динко Динков е проект, след който се чудим какво следва, тъй като авторът успява да удържи една всеобхватна поетика, минаваща през пейзажната, философската, провиденциалистката и дори социалната рефлексия.

В книгата си „Колобърът“ Динко Динков даде своята експлицитна заявка за силно естетическо и поетическо чувство в художественото изобразяване и претворяване на разказни сюжети. В този смисъл появата на стихосбирката „Морска колония“ е естествена последица от амбициите на автора да внушава смисъла със средствата на поезията. „Морска колония“ е книга, в която автентичният художествен усет за стихопостроение съчетава модерна образност и метафоричност с едно платонично древно копнение по идеален свят.

Поезията на Динко Динков е със силно емоционално и смислово въздействие. Поетичните му текстове доизграждат (в съвременен план) модернистичната естетика на класици като: Фурнаджиев, Далчев, Марангозов, Фотев и П. Дубарова. От друга страна, във философски план, неизбежно се провижда търсената от автора връзка с познатите ни от екзистенциалистите скептични (и трагични) усети за отчуждението. В посока надграждане на тези мотиви, в крайна сметка доминира претенцията да се изпълнят с нови значения и образи отворените кратери на модерно преживявания скепсис...

В принципите на изобразяване е очевидна доминантата на геометризацията на вещите. Този похват не е прецедент за модерната поезия, но автентичното при Динков е, че подложеният на деконструкция овеществен континуум загубва своите конвенционални характеристики. Този ефект авторът на „Морска колония“ постига благодарение на своята особеност – да представя нещата на принципа на картинния наглед или според характерния за митологичните дискурси принцип „ut pictura poesis“. (В този дух книгата „Морска колония“, дори по отношение на изобразителните си похвати „говори“ за носталгията по древните времена, за копнежа по трансценденталното, видяно като нова Атлантида, възродила се от създадената „морска колония“.)

На нивото на изразните средства ефектът на деконструкция на пространството се постига чрез смислова деконструкция на думите (или по-точно на тяхната употреба). Думите като обекти, думите като знаци, думите като неконвенционални същности и най-накрая думите като нищо незначещи, заплашват да шизоизират тотално съзнанието, както на (пре)създаващия ги, така и на възприемащия ги, ако не е очевидно, че думите участват в този нов по рода си алхимичен опус („да преоткрия златото на думите“), който да доведе до създаването на новия свят, основан на перформативната сила на рисуващото картини въображение. То (въображението), от своя страна, въвлича в инициация и отменя императивите на „наказателната колония“, в която пребиваваме.

Че в книгата работи инициаторен механизъм, е ясно още от озаглавяването и изброяването на циклите. Те са със строга концептуална и композиционна промисленост. Съставена от четири цикъла, както следва „Пророчество“, „Звездоброец“, „Агресор“ и „Пробуждане“, книгата определено държи да вмени на читателя своята провиденциалистка значимост. Независимо от единичността на лирическия субект, изявен в „аз“- форма, ясно е, че подобна концепция има телеологична перспектива, чиято цел е машинизираното (единично и мъртво) битие на човека да се прелее в духовната всеобщност на новия свят, към който се отправя спасената и самоинициирала се в поход към вечната и безкрайната любов „морска колония“ (в концептуална връзка дори и с картината на корицата). Морската колония е програмен и, бих допълнила, доста добре подбран образ в стихосбирката, тъй като се асоциира както с агресия, така и с демиургичен потенциал на установяване на нов живот. В случая апокалиптичната ѝ целесъобразност е видяна като възможност за изграждане на нов свят, който да съдържа само духовни същности. И в първата книга „Колобърът“, и в „Морска колония“, спасителният (и демиургичен) жест е сторен като разрушаване на „машинната конструкция“ на изличеното единично битие (на човека) и освобождаване от пълновластието на тираните време и пространство. „Хората с белите лица“ са „хората с изтритите лица“, те са на синора между живота и смъртта, легитимни все още като човеци, но мъртви, защото „в разбирането/ на портретите – празните рамки/ са зазидали чуждата другост...“ („Път“). (Сюблимни моменти като цитирания от стихотворението „Път“, както и следният от стихотворението „Платно“ – „Като медузи облаците всмукаха/ небето със отрова...и избухна кръв,/ набиha слънцето на копия просторите/ и в хоризонта плисна злобна мълния...“ – могат да се предадат само живописващо, в подкрепа на казаното за похвата „ut pictura poesis“). Перформативното въображение рисува разрухата картина след картина, докато бъде разрушен целият времепространствен свят и „изпод руините“ му не излезе новият.

Стихотворенията изобилстват от мрачна символика и образност, в тях няма светли посвещения, инициациите са страшни и минават през тъмнината (на пещерата, на гората, на подводнието, на подсъзнанието).

Независимо от всеобхватния мрак на взривяващи се пространства и изтичащи небета, в крайна сметка едно подканващо-приютяващо обещание ни превежда от началото до края: „Ти тръгни! Аз съм с теб. И те следвам/ до кошмарния край на страха,/ който зверски сега ни разделя...”

Колкото и мрачна да изглежда на пръв поглед стихосбирката на Динко Динков (самата корица и образи-концепти като: “зверска гилотина”, “нищожества, погълнали държавата”, “агресори”, “усмивка, разкривена и пластмасова”, “жена на дяволи”, “страшен стон”, “фенери мъжделеещи”), тя е способна да преведе читателя си от “разрушения град” през „галери от модули с програмирани писти до мозъка на пристанищата”, до „нови светове като звезди-слънца”, за да се сбъдне пророчеството!

Елица Дубарова

“Морска колония”, Динко Динков, изд. “Либра Скорп”, Б., 2009 г.